

Peter Bastian: »Skal jeg pege på oplevelser i mit liv, som er traumatiske, så kommer de ikke fra min barndom, men fra mit forbrug af andre mennesker.«
Foto: Morten Juhl

var opfyldt. Jeg tjente kassen, og jeg blev berømt, men til min store overraskelse også verdensfornærmet og bitter. Selvoptaget var jeg, og nu blev egoet endnu større. For berømmelse er som narkotika, indtil du slipper egoet, som er lettere sagt end gjort. Til en begyndelse skippede jeg medierne.«

Peter Bastian rejser sig og sætter en CD i afspilleren, hvorfra Carl Nielsens Blæserkvintet bobler frem med Den Danske Blæserkvintet, der har spillet sammen i 37 år.

»Når man går på scenen, så er man selvforglemmende, fordi der oplagt er noget, som er vigtigere. Det eneste, der tæller på scenen er, hvordan du spiller – ikke hvad du synes om dig selv, eller hvordan du har det. Men det gælder faktisk i alle andre livssituationer: Kan du spille, eller kan du ikke spille? På en måde er vi vores handlinger. Se på det spor af handlinger, du trækker efter dig gennem livet. For det er den og det, du er. Punktum.

Selvoptagethed er skyld i alle de kriser, vi har – personligt og globalt. Hele liv går med at mærke efter, hvordan vi har det. Så jeg har besluttet aldrig at gå ned fra scenen. For der findes ikke noget »nede fra scenen«. Du er altid på!

Det betyder ikke, at jeg farer rundt som vand på en kogeplade hele tiden, men at alt gælder. Der findes ikke neutrale zoner i tilværelsen. Og skal jeg pege på oplevelser i mit liv, som er traumatiske, så kommer de ikke fra min barndom men fra mit forbrug af andre mennesker.

Må jeg spørge, hvordan du har det?

»Hvordan jeg har det? Couldn't care less! Fritstillet interesse! En interesse, der ikke er rettet mod mig selv, og hvordan jeg har det, men mod dét, der er lige ved at ske og mod dét, der endnu ikke er skabt. Men, jo. I et dybt punkt i mig er der kommet en fred, som ikke var der før. Det er måske det område, vi kalder sjæl, hvor omsorgen, værdigheden og menneskeligheden kommer fra. Det punkt har det godt.

I'm alive!«

llb@berlingske.dk

Tidligere artikler i serien »Barndommens gade« var »Præstens paradís«, hvor Johannes Møllehave fortalte til Jens Andersen (26. juni), »Rektors rigdomme«, hvor Poul Nesgaard fortalte til Dorthe Ravn (30. juni) og »Larsen husker bedst de lyse timer«, hvor Henning Larsen fortalte til Torben Weirup (8. juli).

▼ Peter Bastian

■ Peter Bastian blev født den 25. august 1943 som det andet af fire børn af operasanger Gert Bastian og docent Birgit Bastian, der flygtede fra Berlin til Danmark fra nazismen i 1930'erne.

■ Han har studeret teoretisk fysik på Københavns Universitet og klarinet og fagot som privatelev hos dirigenten Sergio Celibidache. Han har aldrig gået på Musikonservatoriet, men undervist der i 16 år og været medstifter af Den Danske Blæserkvintet og Bazaar.

■ I 1987 udgav han bogen »Ind i musikken«, som har solgt ca. 100.000 eksemplarer og genudgives til oktober på Gyldendal. DR2 sætter spot på fænomenet Peter Bastian i en portrætduendelse den 19. juli kl. 22.

»Jeg spillede en masse men var dygtig i skolen og elskede at læse lektier og at få høje karakterer. Jeg var en lille bogorm, der havde et godt forhold til lærerne og et mindre godt forhold til kammeraterne.

På skolen var der en stor dreng, der mobbede mig dag ud og dag ind. En dag tog jeg det brede læderbælte, som var spændt om rullemadrassen i gymnastiksalen, og så løb jeg skrigende efter ham og gav ham sådan et rap bagi. Jeg troede, at jeg ville blive grillet og stegt efter det oprin. Men jeg hørte intet. Det var helt vildt og langt ud over, hvad man kan og ikke kan, at jeg var fredet.«

Berømmelsen som narkotika

Du har også fredet dig selv mediemæssigt i de senere år?

»Da min bog »Ind i musikken« kom, troede jeg, at drømmen

lever endnu, hun er 87 og mere livsglad end nogensinde – var to mennesker, som var overbeviste om, at livet var umagen værd. De støttede os i næsten alt, hvad vi foretog os. Vi sang og spillede og optrådte alle sammen, og de var rævestolte.

Men ikke altid. En gang kom jeg på besøg i hjemmet efter et lidt sølle musikerjob – jeg var et par og tyve. Koncerten var blevet sendt i radioen, min far havde hørt den og kritiserede mit spil, som jeg undskyldte med det ene og det andet.

Så sagde min far: »Jeg har stået på de usleste scener med et repertoire, du ikke kunne holde ud, og der var 15 forkoldele tilskuere. Men jeg har altid syntes, det var umagen værd«. Hvilken faglig integritet! Jeg glemmer det aldrig.«

Alligevel blev du fysiker, før du overgav der helt til musikken?